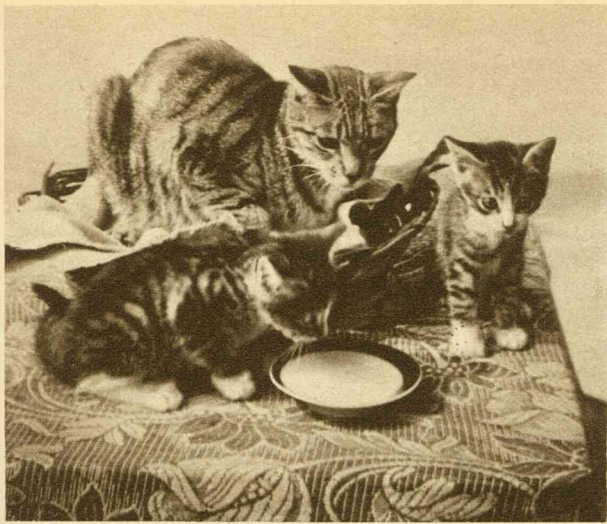

EEN KATTENHISTORIE

Een verhaaltje voor groote en kleine kinderen door H. d. H.

ZE had al heel wat met haar drie kinderen doorgebracht, die oude, trouwe „Moederzorg”. Dit was de naam van de kat geworden, nadat zij kindertjes had gekregen. Van het uur af, waarop zij in de wereld waren gekomen, tot op het huidig oogenblik toe, was het 'n waken en 'n tobben geweest van belang. 's Nachts geen rust en overdag ook niet. In den eersten tijd was het kwaad van buiten gekomen, dat wil zeggen: er werden buiten de kattenfamilie plannen gevormd en aanslagen gepleegd tegen het leven der pasgeborenen. Nu is het waar, dat het wel 'n beetje te erg was, om drie kindertjes tegelijk te krijgen; maar als 'n moeder ze eenmaal heeft, dan houdt zij ze graag; en 'n kattenmoeder heeft net zoo goed 'n moederhart als elke andere moeder.

't Was treurig begonnen en 't zou wel treurig eindigen ook. Nauwelijks had de kattenvader vernomen, dat zijn gezin met drie leden vermeerderd was, of de schrik was hem om 't hart geslagen bij de gedachte, hoe hij er voor zorgen moest. Hij zag er geen doorkomen aan, en geen raad wetende, had hij vrouw en kinderen in den steek gelaten en over daken en muren 'n heenkomen gezocht. Zijn vrouw had hem zien gaan, tegen de schutting op, maar zij dacht, dat hij 'n lekker vogelboutje voor haar ging vangen; doch zij heeft hem nooit terug zien komen. Soms keek zij nog wel eens den weg uit, dien hij gegaan was; maar steeds tevergeefs. Ja, het kattengeslacht telt ook, evenals dat der menschen, genoeg leden, wien het hart niet op de rechte plaats zit.

Maar Moederzorg had zich getroost in haren weduwlijken staat; de kleine katjes hadden in den eersten tijd niet veel nodig, en Moederzorg zelf kreeg haar dagelijksch rantsoen in de kamer der familie, die haar reeds als kind tot zich had genomen. Vaste spijsen behoeften de kleine katjes nog niet, zoodat ze aan het voedsel, dat moederlief hun gaf, meer dan genoeg hadden. Zoo leefden zij voort, alle in één mand. Zoo hadden ze tot den negenden dag toe hun oogjes stijf dicht gehouden, en toen ze die eindelijk geopend hadden, wel 'n uur lang stil voor zich uit liggen kijken, stom van verbazing. Eindelijk waren ze aan het licht gewend geraakt, en . . . Ja, daarvoor waren het katten . . . hadden ze pogingen aangewend om over den rand van hun verblijf heen te klauteren. Moederzorg, die op de vensterbank zat en misschien stil nadacht over de moeilijkheden van het leven, en over de zware taak, voortaan alleen voor de opvoeding harer kinderen te moeten zorgen, hoorde 'n kreet van pijn.

Och hemel, daar lag haar zoon met zijn bruin geplekt kopje te spartelen op den grond, terwijl zijn beide zusjes pogingen deden, om te doen, wat zij van haar broertje gezien hadden, en denzelfden weg dreigden te gaan. Want ge moet weten, dat het in de kattenwereld precies gaat als in de menschenwereld: de ondervinding van den een heeft nog nooit den ander wijs gemaakt; wie zelf niet met zijn hoofd tegen een muur geloopen heeft, schijnt niet te kunnen gelooven, dat 'n muur hard is. Waarschuwing, goede raad, voorbeeld beteekenen ook voor jonge katten niets; en al hoorden zij aan den anderen kant van hun getralied verblijf hun broertje kermen, . . . Bom! bom! daar lagen ze allebei naast hem, alle drie spartelend, en klagend met hun kinder-kattenstemmen. Moederzorg schoot verschrikt toe, greep ze voorzichtig een voor een met haar fijne tanden in het nekvel en bracht ze weer in de mand, likte ze even de haren glad, fluisterde nog 'n woord van 'n liefkozing en vermaning, en ging toen weer in de vensterbank zitten, peinzend en nadenkend over de toekomst harer kinderen.

Het ging lang goed, al was het elken dag weer hetzelfde liedje van gevaar en redding; maar toen de drie kattenkinderen hunne uitstapjes steeds verder uitstrekten; toen Arbutel en zijn zusjes. Prinsesje en Sneeuw witje afspraken gingen maken om naar den zolder te gaan, en gingen wedden wie van hun drieën het eerst tot boven in 't gordijn kon klimmen, toen kon het niet langer goed blijven. Met het hart in haar keel sloeg Moederzorg de soms halsbrekende toeren harer kinderen gade, en al had zij misschien haar eigen leven voor dat harer telgen willen geven, ze stond radeloos en machteloos, en was gelukkig, als ze maar weer heelhuids beneden waren.

Ja, ze had er al heel wat mee doorgebracht! Maar het ergste zou nog komen.

Eens op 'n avond lagen ze alle drie in hun mandje, dat in de huiskamer stond, te slapen. Wakend, maar

toch half in den dut zat Moederzorg er naast. De familie zat aan de theetafel; meneer met zijn rug naar den haard, zijn vrouw tegenover hem, en Sophietje, hun dochttertje van misschien zeven of acht jaar, op 'n laag stoeltje, bezig haar poppen uit te kleeden, die evenals zij, naar bed moesten.

„En weet je er nu heusch niets van Fieke?” vroeg mevrouw aan haar dochttertje. „Als je 't nu gedaan hebt, zeg het dan maar.”

„Nee, heusch niet, maatje! Ik heb 't niet gedaan!”

Meneer keek op van zijn courant, waarin hij zat te lezen, en zijn stem klonk 'n beetje boos, toen hij zei:

„Die katten zullen het wel gedaan hebben! Die leelijke bruine zit overal tusschen. Voor dat volk is niets veilig.”

Moederzorg, die nog altijd naast de mand zat, keek op. Ze hoorde, dat men het over haar kinderen had en spitste de ooren. Want 'n kat kan veel dragen, heel veel zelfs, en ze kan wel eens indommelen ook, maar als zij een harer kinderen hoort betitelen als „die leelijke bruine”, of op minachtenden toon hoort spreken over haar kroost als over „dat volk”, hoor eens, dan krupt het bloed ook bij 'n kattenmoeder, waar het niet gaan kan en is zij op verdediging bedacht. Maar zij bleef stil zitten, deed haar oogen geheel dicht en veinsde te slapen; maar haar ooren deed ze wijd open, om te hooren wat er over het hoofd harer kinderen zou besloten worden. Arme moeder! Hare liefde zou op 'n zware proef worden gesteld.

„'t Is maar het beste,” zoo begon meneer weer, „dat er 'n paar worden opgeruimd. De sloot achter is diep, en Jan, de knecht, zal er zich wel mee willen belasten.”

„Maar man, je zult toch . . . !”

„Ja, ja, er moeten er 'n paar verdrongen worden! Nu is het 'n vaas, die ze gebroken hebben en morgen wat anders. Die katten maken ons nog arm.”

Fieke hoorde het vonnis, dat over haar katjes werd uitgesproken. Ze stond van haar stoeltje op, ging naar haar moeder en zei bedroefd: „Mag ik dan mijn katjes niet houden?”

„Hoor eens kindje, als Vader zegt, dat de katjes weg moeten, dan moeten ze weg. Ze hebben 'n dure vaas gebroken, en dat gaat niet. Bovendien mag je er een van houden, en één katje is dan ook genoeg om mee te spelen.”

Verder werd er niet over gesproken. Maar Moederzorg had de uitspraak gehoord en verstaan, want 'n moeder verstaat alle talen, als er over haar kinderen wordt gesproken. Zij voelde haar hart bonzen, en in haar verbeelding zag zij twee harer lievelingen spartelen in het water, kampend met den dood. Zij sloeg 'n blik vol innige liefde in het mandje, en met 'n traan in het oog legde zij zich neder naast haar kroost; och, misschien wel voor het laatst. Maar slapen kon zij niet. Zij hoorde nog, toen het al later werd, hoe Fieke met haar poppen naar bed gebracht werd, en hoe aan de meid werd opgedragen morgenochtend aan Jan te zeggen, dat hij twee van de jonge katten moest verdrinken. Welke kwam er niet op aan. Eéne jonge kat moest er overblijven.

Toen gingen meneer en mevrouw ook slapen. De huiskamerdeur werd open gelaten voor Moederzorg, die soms des nachts nog wel eens naar den zolder ging op de muizenvangst. Als ze dit nu weer deed, en ze kwam dan morgenochtend beneden, dan zouden twee van haar kindertjes . . . Och, ze moest er niet aan denken! 't Was te verschrikkelijk! . . . Maar, wacht eens! . . .

Heel achter in den tuin, vlak bij 't schuurtje, stond, verscholen onder 't groen, 'n oude, groote mand met stroo er in. Alleen de meid kwam er wel eens bij, om er 'n bont schort over te hangen, dat zij drogen wilde; maar meneer of mevrouw kwamen er nooit, en Jan de knecht ook niet; en Moederzorg had er menig uurtje liggen slapen, rustig en veilig, verscholen voor de wereld, ook voor 't oog van booze menschen, die haar kwaad wilden doen. Als ze daar haar kindertjes eens heen bracht! Ja, dat zou ze doen! 't Was 'n ware uitkomst! Moederzorg stond op, verliet de kamer en ging op verkenning uit. Ze liep de gang door, duwde de keukendeur open, sprong op de rechtbank en vandaar in 't hoogere kozijn, dat aan de binnenzijde traliën had, wipte met haar poot het haakje los en verdween in den tuin. Ze bleef niet lang weg. Binnen vijf minuten was zij terug bij haar kinderen, en eer Prinsesje wist, wat er met haar gebeurde, had haar moeder haar voorzichtig beet genomen in haar nek en droeg haar stil en schielijk de gang door, over de rechtbank heen, den tuin in en . . . weg! Zoo ging 't met Sneeuw witje en Arbutel precies hetzelfde.

's Morgens zocht Jan zijn hoofd gek, zooals hij zei, naar die katten. De meid, die hem de boodschap van meneer

gezegd had, wist ook niet, waar ze gestoven of gevlogen waren. Maar in elk geval waren ze weg, en dat was voldoende. Moederzorg veinsde van den prins geen kwaad te weten, en als men haar vroeg, of ze niet wist waar haar kindertjes waren, dan zei ze: „Jawel, die heb ik ergens heen gebracht, waar gij ze niet vinden kunt, moordenaars, die ge zijt!” Maar de menschen verstonden er niets anders van dan: „Miauw, miauw!” en scholden haar voor 'n domme kat; maar daar trok Moederzorg zich niets van aan. En 'n paar dagen later werd er niet meer over gesproken.

Intusschen groeide het drietal katjes dat het 'n lieve lust was. Veel beter en veel minder gevaarlijk konden zij zich hier oefenen in het springen en klauteren, en zij luisterden goed naar den raad van hun moeder, om menschen — 'n rilling ging haar bij dit woord door de leden — om menschen zooveel mogelijk, althans voorloopig, uit den weg te blijven. En als op 'n mooien dag de zon scheen, dan lagen ze daar in hun mand als 'n koning in zijn koets, zoo gelukkig en tevreden, dat het lot van 'n kat, die thuis verzorgd wordt, er niet bij vergeleken kan worden.

Eens op 'n morgen, 't was nog heel vroeg, stond de vader van kleine Sophie onverwacht voor haar bed. Hij bukte zich voorzichtig over haar heen en zei zachtjes:

„Fieke, word eens wakker!”

Fieke deed haar oogjes open en keek haar vader droomerig aan.

„Ben je goed wakker, kindje?” vroeg haar vader weer.

Zij sloeg haar armen om zijn hals, zuchtte diep en zei, terwijl ze hem kustte:

„Ja, paatje, waarom is maatje niet hier?”

Hij beantwoordde die vraag met 'n zoen, en zei, terwijl hij gelukkig glimlachte:

„Kom nu eens mee, dan zal ik je laten zien, wat er van nacht voor mijn lieve Fieke gebracht is! Dat is heel wat anders dan 'n paar katten, die toch nooit anders doen dan kwaad.”

Fieke's oogen gingen wijder open; zij liet zich door haar vader opnemen en 'n groote sjaal omslaan. Zij gingen de trap af, 'n gang over, 'n kamer binnen, de slaapkamer van vader en moeder, en . . .

„Heel stil wezen,” vermaande haar vader toen zij binnen traden.

'n Vrouw met 'n kornet op en 'n breeden witten boezelaar voor, zat met 'n groot pak op haar schoot voor het bed, waarin moeder lag. Het pak was bedekt met 'n groote spreij.

Toen meneer met Fieke op den arm haar naderde, bracht de vreemde vrouw nog even den vinger aan den mond en trok hoog de wenkbrauwen op, waardoor Fieke de overtuiging bekwam, dat het 'n zeer ernstige zaak moest wezen. De vrouw lichtte heel voorzichtig de spreij op en toonde twee kleine kindergezichten, weggemoffeld onder allerlei doeken en strikken.

Met verbazing staarde Fieke het wonder aan, maar zij durfde geen geluid geven.

Heel voorzichtig boog zij zich naar het oor van haar vader en fluisterde zacht:

„Voor wie zijn die nu?”

En vader fluisterde terug:

„Voor Fieke.”

Weer keek het kind naar haar twee broertjes, maar de glans van geluk en verrassing, die 'n oogenblik op haar gezichtje te zien was geweest, verdween, en nadenkend fronste zij het voorhoofd. Zoo dacht zij even na, en vroeg toen plotseling en iets minder zacht dan zij daareven gesproken had:

„En welke moet er nu verdrongen worden?”

De vader keek zijn kind met vreemde oogen aan.

„Verdrongen worden?!” vroeg hij verwonderd.

Fieke verstond blijkbaar de vraag niet, want zij vroeg weer:

„Zijn ze duur?”

„Ja, zeer duur!” antwoordde haar vader.

„Duurder dan katjes?”

„Ja, veel duurder!”

„Dan had ik er toch maar liever één gekocht.”

De vader bracht zijn kind weer stil naar haar bedje, om nog 'n paar uurtjes te kunnen slapen. Maar Fieke sloep niet en lag maar steeds te denken over de twee verdwenen katjes en over die twee broertjes. Als één katje genoeg was, om mee te spelen, zoo dacht zij, waarom dan ook maar niet één broertje gekocht? Vooral wanneer ze duurder zijn.

Vader ging de trap weer af, blij en gelukkig dat hij twee kinderen gelijk had kunnen koopen, maar bij nadere overweging vond hij toch, dat zijn kleine meid wel eens gelijk kon hebben, en dat één broertje wel voldoende was geweest.